Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: ”Helten”, i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277564416/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

Men Erik Lange så på ham og på den store, blonde Kvinde overfor ham, der var hans Hustru, og følte det med Et, sørgmodigt og fuldt af Klage, og dog så forunderligt lykkeligt og blødt, at der var andre Mål for Menneskene end de „store", Clemens Bek talte om i Går, som han selv hidtil havde set som sine, og som Bek og gamle Jomfru Canrath havde vandret mod her på Øen — Mål, som hverken de eller Præsten dér vidste om, men som den lille, stumme Kvinde havde nået i Nat.

„Ellen," sagde han og lagde sin Hånd let over hendes, „et Par Timer efter at du var gået, døde Hanne, af en Blodstyrtning."

„Døde —" Ellen veg et Skridt, som ramt i Hjærtet af et Stød.

Erik Lange smilte sørgmodigt. „Der forefalder ikke ét Dødsfald om Året her på Øen, Hr. Honorius — og dog kan De nu strax komme i Virksomhed."

Præsten nikkede atter, som ad sine egne, vante Tanker.

Men Ellen stod bestandig med Hænderne for Brystet som mod en Forblødning. Store og blege søgte hendes Øjne Eriks — som bad de om Svar på et uløseligt Spørgsmål. —

— Præsten Honorius standsede brat, idet de dukkede ud af Svælget mellem Byens Bakke og Nordbjærg, og Ørkenen åbnede sig for dem som et Månelandskab under den høje og kolde Himmel.

Han blev stående ubevægelig, støttet til sin Stok. Så nikkede han.

„Ja, i Sandhed, dette er Ørkenen. Men," han løftede Hovedet, „ikke den hvori Røsten råber og ikke høres?"

„Nej," Lange så på ham, „når en Gang en Røst hæver sig her, da høres den vidt bort og giver længe Genlyd."

„Jeg tror det," sagde Honorius; der steg en svag Rødme i de hule Kinder. „Jeg forstår i al Fald nu," han pegede ud i Ørkenen med sin Stok, „hvad jeg vilde her."

„Så," Erik Lange rakte sin Hånd til Farvel, „tænker jeg, at Øens Folk kan være glade for, at De kom."